

се раскайвашъ... заповѣда му едноокиятъ съ притворна кротость. Цѣлѣта му бѣше да истеглихтъ отъ дѣда Стойка откупъ, което щѣше да му прѣдложи мухтарѣтъ. Това бѣше сжщински грабежъ, но тѣ искахъ да му дадѣтъ видъ на драговоленъ подарѣкъ. Тоя начинъ е свойственъ на такъвъ видъ разбойничества.

Но дѣдо Стойко не мрѣдваше.

Тѣ се изгледахъ удивлени отъ такава дързость и хвърлихъ едновременно звѣрски погледъ на стареца.

— Ти чу ли, старче? кръснѣ едноокиятъ.

— Азъ нѣма какво да мислѣхъ, пуснете ме да си идѣхъ, отговори мрачно той.

Запнѣтата побѣснѣхъ.

— Мухтарѣ, подвали тоя дъртелъ! И едноокиятъ грабна гърбача.

Мухтарѣтъ и Цанко моляхъ да помилва стареца.

Бато отговоръ, той го ритнѣ. Старецѣтъ грухнѣ на земята.

И жестоки удари се засипахъ по тѣлото му. Дѣдо Стойчо до едно време вика, пѣшка, на занѣмѣ; обиленъ потъ облѣ челото на мъчителя: той бѣше уморенъ отъ работа.

Извлѣкохъ прѣбития старецъ, за да го свѣстяватъ.

— Кога дойде въ себе си, пакъ ми кажете, азъ щѣхъ го накарамъ да говори.

— Молимъ ти се, Хаджи-ага, пощадете тоя старъ човѣчецъ, той нещѣ прѣнесе нови мѣки и ще умре, каза умолително Цанко.

— Царѣтъ да е живъ, комита! разсърди се изведнѣжъ нискиятъ... Анджакъ ти си за убѣсване! ти сбирашъ комити у себе си, ти и чобанѣтъ трѣба да крѣнешъ. Добрѣ е да те потърсимъ.

Цанко неволно се измѣни въ лицето. Колкото и да бѣше замаянъ отъ ракията, едноокиятъ забѣлѣжи смущението му. Той се обърнѣ сепнато къмъ другаря си: